

Belinda Bauer

Vaderskind

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het had de hele zomer aan één stuk door geregend en het smalle beekje dat door Limeburn stroomde, was dieper dan Ruby Trick het in haar tienjarige bestaan ooit had gezien.

De geul die de smalle vallei in tweeën deelde, bevatte onder normale omstandigheden zo'n dertig centimeter aan melodieuus klotsend water. Genoeg om natte knieën te krijgen maar je onderbroek droog te houden.

Deze zomer was echter anders. Deze zomer had de zon hooguit verontschuldigd door kortstondige gaten in het grauwe wolkendek boven Devonshire geschenen, en was de beek snel, diep en donker. En hoewel Adam Braund met een aanloop nog steeds van de ene bemoste oever op de andere kon springen, verzamelden alle kinderen zich nu om toe te kijken, want als hij erin viel, zou hij zomaar kunnen verdrinken.

Het steile weggetje dat anderhalve kilometer lang kronkelend door het bos omhoogkroop naar de doorgaande weg was altijd glimmend nat, en de keitjes tussen de cottages die het dichtst bij de trailerhelling stonden waren hun winterse groene glans nooit helemaal verloren. De bomen die de ruim twintig huizen van Limeburn in de gulzige zee dreigden te duwen, droogden nooit op. Vocht drupte van de blaadjes, ook al zat er geen regen in de lucht. De beek spoot uit de klifwand naar buiten als een waterstraal uit een brandslang, en de steile zanderige voetpaden die Limeburn via het bos verlieten vormden stuk voor stuk een dodelijke glijbaan.

Maar daar liet niemand zich natuurlijk door tegenhouden. Er woonden maar vijf kinderen in het dorpje, dus ze waren gedwongen om met elkaar te spelen, zoals ze ook gedwongen waren om op deze bedompte, naar kelp ruikende plek te wonen.

Chris Braund was met zijn dertien jaar de oudste. Zijn broer Adam was een jaar jonger, maar een jaar langer. De Braunds stamden af van zeelui van de Armada die hier ooit waren aangespoeld en zagen er allemaal als zigeuners uit. Dan kwam Ruby met haar rode haar. Daarna volgden de zevenjarige Maggie Beer en haar twee jaar oude zusje Em, die hen altijd ophield. Ze waren allebei graatmager en doorschijnend bleek. Maggie moest steeds op Em wachten, de jongens liepen door en Ruby bleef altijd ergens in het midden achter.

Ze mochten van hun ouders het stijgende pad aan de westkant door het bos volgen tot aan de stenen overstap. Daar stond op een kleine open plek op de klif een bankje dat dwars door een omlijsting van bladeren heen en over het zwarte kiezelstrand uitkeek op de Gore. De Gore was een smalle, vlakke landtong die honderd meter in de golven stak, daar scherp omhoog en abrupt ophield. Het verhaal ging dat de duivel had geprobeerd een brug naar Lundy Island te bouwen, maar dat hij zijn plan had moeten opgeven omdat zijn schep brak.

Ruby had een hekel aan de Gore en aan het verhaal.

Ze vroeg zich altijd af waar de duivel nu was.

Aan een oeroude eik naast het bankje hing een lus van rafelig touw waaraan ze heen en weer konden zwaaien, als ze het tenminste niet erg vonden om hun handpalmen te branden en in de modder te vallen. Toch zwaaiden ze er meestal aan heen en weer, want het was het enige wat er te doen was.

Chris en Adam klommen soms over de overstap en liepen verder het pad op. 'Helemaal naar Clovelly!' had Chris een paar keer opschepperig beweerd, maar toen Ruby hem eens had gevraagd om een speelgoedzeltje voor haar mee te ne-

men uit het bezoekerscentrum, beweerde hij dat ze op waren.

Ruby ging nooit verder dan de overstap. ‘Tot daar en niet verder,’ had haar moeder haar gewaarschuwd. Dat was een van de redenen. De andere reden was dat het bos achter de overstap zelfs op zonnige dagen veel te donker en te stil was, een tunnel van groen met de dreiging van de onzichtbare steile diepte aan de ene kant en een hoge wirwar van kreupelhout aan de andere. Als de boselfjes de kans kregen, lieten ze je in cirkels ronddwalen en probeerden ze je zelfs van de klif te laten lopen. Je moest je jas binnenstebuiten dragen om ze op afstand te houden.

Aan de voet van het pad naar Clovelly stond een kleine stenen hut in de vorm van een bijenkorf. Ze wisten niet waar de hut voor was bedoeld, maar ze noemden hem het Berenhol, omdat het er naar beren rook, zelfs als het droog was. De kinderen wurmden zich om beurten door de kleine deuropening naar binnen en bleven er zo lang zitten als ze durfden, met hun knieën tot aan hun kin opgetrokken.

Adam had het record in handen en dat was echt heel erg lang.

Het pad in het oosten naar Peppercombe was zelfs nog steiler, een zigzaggend modderpaadje met een geïmproviseerde trap van houten planken tussen de grijpgrage braamstruiken.

Halverwege de helling stond het spookhuis waar ze niet mochten komen. Ze brachten er een groot deel van hun tijd door en speurden dan tussen de asresten in de open haard of tikten tijdens eb het glas uit de ramen, zodat ze het dertig meter onder hen rinkelend op de natte kiezels kapot hoorden vallen. De door houtworm aangevreten vloer stak elk jaar verder uit over de afbrokkelende steile klifwand. Op één plek was een gat in de vloer waar ooit een knoest had gezeten en als Ruby met haar oog precies boven dat gat ging liggen, was er helemaal niets tussen haar en de donkergrijze zee.

Dan was het alsof ze vloog.

Of viel.

Ruby Trick woonde in een kleine driekamercottage die The Retreat heette. De cottage was eigendom van een gezin uit Londen, dat het huisje had gekocht en een naam had gegeven, maar vervolgens tot de slotsom was gekomen dat het toch te afgelegen, te saai en te vochtig was om zich erin terug te trekken, al was het maar eenmaal per zomer. Daarom verhuurden ze het nu tot het met winst kon worden verkocht.

Dat zou nooit gebeuren. Het zou goedkoper zijn om The Retreat te slopen en opnieuw te bouwen dan om de cottage te renoveren. Ruby's vader, John Trick, timmerde stukjes sloop-hout tegen de tochtende raamkozijnen en smeerde plamuur in de steeds breder wordende scheuren in de muren, maar The Retreat leverde elk jaar een strijd tegen de natuur dat ze niet kon winnen.

Het bos wilde hen daar niet hebben, dat had Ruby best in de gaten. Clovelly wist het bos op afstand te houden met zijn omvang en bedrijven, en daarnaast ook met bruut toerisme, maar Limeburn stond alleen maar in de weg. Het beekje, de weg en de smalle rij huizen zouden nooit in staat zijn om te voorkomen dat de bomen aan deze kant van de smalle vallei zich aansloten bij de bomen aan de overkant. Het was slechts een kwestie van tijd. De voorhoede was al gearriveerd. Varens groeiden als kleine groene zeesterren uit stenen muren, en ro-dodendrons en hortensia's versperden achterdeuren en verduisterden de ramen in achtergevels. En hoewel de bomen takken verloren aan snoeischaren en kettingzagen, groeven hun sluwe wortels tunnels onder de vijandelijke linie door, boorden ze zich dwars door leidingen heen, ondermijnden ze funderingen en veroorzaakten ze verzakte muren. De vloer van de woonkamer in Rock Cottage was helemaal bol komen te staan, en toen het hout na verloop van tijd brak, werd er een boomwortel zichtbaar zo dik als een mannenbeen. Ze waren allemaal binnen geweest om te kijken en om de oude mevrouw Vanstone te helpen haar meubels eromheen te zetten.

John Trick zei altijd dat je bepaalde dingen gewoon niet kon tegenhouden. De huizen hogerop op de heuvel waren al door het bos opgeslokt, hun stenen haard geërodeerd door regenwater, en boden alleen nog onderdak aan spinnen en opgezwollen padden. De overige huizen konden nergens naartoe, alleen maar de zee in die meedogenloos op de klif onder hen inhakte.

De lange, kronkelende trailerhelling lokte het water naar boven, het dorp in, en soms kwam het ook echt omhoogzetten. Bij springtij en stormachtig weer werden er zandzakken tegen de houten waterschotten voor de deuren opgestapeld, en nam iedereen bij het naar bed gaan de familie-erfstukken en televisie mee naar boven, voor het geval dat.

Overdag was het gemakkelijk te vergeten dat de bomen en de oceaan op de loer lagen. Overdag speelden de kinderen in het bos en stapten ze voorzichtig over de reuzenkiezels op het strand om in de rotspoelen te zwemmen.

Maar 's nachts voelde Ruby de getijden in haar buik woelen en daagde het bos The Retreat uit door langs het glas te schrapen en tegen de tegels te tikken.

Ze vroeg zich af hoe het zou zijn als de buitenwereld eindelijk naar binnen drong.

2

John Trick bracht hen met de auto naar de doorgaande weg om de bus te halen. Ruby ging met de bus naar Bideford, maar haar moeder reed niet verder mee dan het hotel. Ze nam vaak kliekjes mee naar huis die zo lekker waren dat Ruby soms midden in de nacht opstond om het laatste restje op te eten.

Hun auto was vroeger wit geweest, maar zat nu vol met roestplekken. Het voertuig leek net zo'n grote hekel aan hen te hebben als het bos en weigerde soms te starten. Als het wel startte, beklom het pruttelend en schokkend de anderhalve kilometer lange kronkelweg naar boven.

De heuvelhelling van Limeburn naar de doorgaande weg was net een kermisattractie. Ruby was een keer naar de kermis in Bideford geweest. De achtbaan daar was klein, maar nog altijd groot genoeg om haar bang te maken. Hij begon net als de weg met een trage knarsende klim langs een helling die er vanuit de wachtrij helemaal niet eng uit had gezien, maar die in het karretje waarin ze zat zo steil aanvoelde dat ze bang was dat ze er achterover uit zou rollen.

Er hing altijd een gespannen sfeer tijdens de rit, omdat ze elke keer bang waren dat de auto het niet zou halen. Haar vader zat diep over het stuur gebogen, haar moeder hield haar handen stijf om de tas op haar schoot geklemd en Ruby greep de hoofdsteun zo stevig vast dat haar vingers pijn deden. Terwijl de auto zich in de verkeerde versnelling onder het donkergroene bladerdak door de haarspeldbochten slin-

gerde, leunden ze allemaal naar voren, alsof dat ook maar iets hielp.

Halverwege de helling stond een oude treinwagon die tegenwoordig dienstdeed als stal, met een kleine, omheinde modderige paddock eromheen. De paddock was leeg, maar toch keek Ruby er altijd naar.

‘Daar ga ik mijn paard neerzetten,’ zei ze vijf keer per week.

‘Hoe ga je het noemen?’ vroeg haar vader dan.

‘Dat hangt van zijn kleur en karakter af,’ antwoordde Ruby ontwijkend.

‘En als het paard al een naam heeft?’ vroeg haar moeder.

‘Dan kun je die niet zomaar veranderen.’

Ruby fronste haar wenkbrauwen. Dat was nog niet bij haar opgekomen.

‘Ze kan haar paard noemen hoe ze het wil. Wat jij, Rubes?’ zei haar vader met een blik in de achteruitkijkspiegel. Toen schudde hij zijn hoofd en mompelde hij: ‘Spelbederver.’

Ruby vond het fijn als papa mama op haar nummer zette. Mama was veel te zelfingenomen, met haar deftige baan in het hotel en haar deftige koksuniform. ‘Opschepperij’ noemde papa dat.

Ze passeerden de stenen kapel met dikke klimopraken die de graven met elkaar verbonden, en reden al snel vanuit de beschutting van de bomen het daglicht in, langs het winkeltje waar Ruby haar zakgeld altijd uitgaf. Er hing een reclamebord voor ijs aan de muur, ook al lag de vriezer altijd vol met vissticks en diepvrieserwten, en naast de deur hing een rek van gaas met daarin een kop uit een plaatselijke krant. Die werd één keer per week vervangen, of anders wanneer meneer Preece eraan dacht. Vandaag luidde de kop: **OVERSTROMING BEDREIGT 1000 HUIZEN.**

De auto kwam schokkerig tot stilstand en ze klauterden eruit. Ruby moest wachten tot mama was uitgestapt, want er wa-

ren maar twee portieren. Ze zag dat er al een groepje kinderen bij de bushalte stond. Ze waren opgedeeld in bovenaandeheuvelds, afkomstig van de boerderijen en gehuchtjes op de top van de kliffen, en onderaandeheuvelds, afkomstig van de stranden en het bos. Die van bovenaan hadden wifi en pony's; die van onderaan stapelden bij hoogtij zandzakken voor de deur en hun haren kleefden altijd aan elkaar vanwege het zout.

Voordat mama het portier dichtdeed, bukte ze zich om in de auto te kijken. 'Zou je vandaag alsjeblieft iets aan het badkamerraam willen doen, John?'

Ruby rolde met haar ogen. Mama zeurde aan één stuk door over dat raam! Waarom repareerde ze het zelf niet als ze zich er zo aan ergerde?

'Als ik tijd heb,' antwoordde papa.

'Alsof je iets anders te doen hebt,' zei mama. Papa leunde opzij en trok het portier dicht. Daarna keerde hij de auto ruw en verdween hij onder de bomen.

De kinderen van bovenaandeheuvelds wachtten tot haar moeder was uitgestapt. Daarna scholden ze Ruby uit voor 'dikzak' en 'lelijke rooie', en traptten ze op haar zwarte schoenen en witte kousen tot ze onder de modder zaten.

*

John Trick was negenentwintig en zat al drie jaar zonder werk.

Hij had als lasser op de scheepswerf gewerkt. Toen er geen laswerk meer was, had hij als steigerbouwer gewerkt. Toen er geen steigers meer hoefden te worden gebouwd, was hij ongeschoold werk gaan doen. En toen er geen ongeschoold werk meer te vinden was, deed hij helemaal niets meer.

Na verloop van tijd had hij zo lang niets gedaan dat hij er langzaam maar zeker aan gewend was geraakt en was niets het nieuwe iets geworden.

Het nieuwe iets bestond uit de rit heuvelopwaarts en terug, en ontbijten voor de televisie. Het omvatte het strand afspeuren naar drijfhout, en punkkokers verzamelen om als aas te gebruiken. Het betekende een sixpack Strongbow-cider die in een rotspoel lag af te koelen en als een schipbreukeling in zee pissen.

Na een tijdje vroeg hij zich af waar hij ooit de tijd vandaan had gehaald voor een baan.

En op dagen als deze beviel het hem allemaal best. De regen van eerder die ochtend was opgehouden en het wolkendek was dunner geworden, zodat het de zonnestrallen alleen maar filterde in plaats van tegenhield, een teken dat de zomer ergens daarboven was zoals hij hoorde te zijn. Het was in de beschutte inham altijd warmer dan boven op de kliffen en het vocht steeg in dampende slierten van het land op in de lucht.

Door een goedkoop koptelefoontje zongen Johnny Cash en Willie Nelson hem toe over echte kerels en vrouwen die hen slecht hadden behandeld. Soms, als het waaide, zong hij met hen mee.

Korte flarden van liedjes die door het zeeschuim werden meegesleurd.

Hij had zes punkkokers verzameld en wipte er nu met zijn zakmes eentje uit de schelp om aan het haakje te doen. De buitenkant was taai en het wezen pulseerde tussen zijn vingers toen hij het over de weerhaakjes wurmde.

Hij wierp zijn hengel uit en voelde dat het loodje de bodem raakte. Hij draaide de lijn strak aan en liet zich op zijn oude nylon campingstoel zakken.

John viste meestal in de Gut, een min of meer vierkante inham die tweehonderd jaar geleden met buskruit uit de rots was geblazen, zodat schepen er hun lading kalk en antraciet konden lossen. De ovens waarin vroeger kalk werd verbrand, stonden er nog, ingebouwd in de zeekering aan weerszijden van de scheepshelling. De dertien meter hoge, fortachtige ste-

nen kalkovens werden nu gebruikt door ratten en zeemeewen, en de bijtende stank van hun poep was zo overheersend dat zelfs de kinderen er niet wilden spelen.

Meestal ving hij makreel, met wijting als goede tweede. Beide vissoorten waren prima te eten. Als hij het kon opbrengen om helemaal naar het uiteinde van de glibberige Gore te lopen, kon hij palingen vangen die zo lang waren als zijn arm, en doornhaaien. De laatste werden in chique restaurants *rock salmon* genoemd, en soms belde Alison meneer Littlejohn van het hotel, die dan ja of nee zei. Als hij ja zei, betaalde hij Trick een tientje per vis. Hij sneed ze in acht dikke moten die hij vervolgens voor twintig pond per stuk verkocht.

John snoof minachtend door zijn zelf gerolde sigaret. Honderd zestig pond voor een vis die hij had gevangen en die zijn vrouw had bereid. Hij snapte niet dat meneer Littlejohn, die smerige ouwe dief, 's nachts rustig kon slapen.

Hij had de doornhaaien natuurlijk ook aan de Red Lion in Clovelly kunnen verkopen, maar hij kwam nooit in Clovelly, ook al kon hij het hiervandaan zien liggen, aan de overkant van de flauwe bocht in de baai. Clovelly was de lievelingsbroer tegenover Limeburns schriële buitenbeentje en niemand in beide dorpen zou dat ooit vergeten.

Het fluorescerende uiteinde van de hengel trilde en John zette zich schrap, klaar om in actie te komen. Helaas veerde de top terug op zijn plek en wees hij weer als een trillende vinger naar de lucht.

John ontspande zich.

Verrekte krabben.

Soms haalde hij de hengel op om het aas te controleren en wierp hij hem ergens anders weer uit, maar dat was hem te veel werk nu de lucht zo warm was en de cider heerlijk koel.

Hij deed zijn ogen dicht en wachtte.

Toen viel hij in slaap.

*

Die avond laaide de ruzie over het raam weer op. Eerst over het raam, daarna over de kosten van de nieuwe autoband en vervolgens over de smerige bende die papa in de gootsteen had achtergelaten nadat hij de vis had schoongemaakt. Ruby sloop naar de andere kamer voordat ze over de baan begonnen.

Waar een ruzie ook mee begon, ze eindigde altijd met de baan.

Daar hadden ze haar niet bij nodig.

3

Juffrouw Sharpe schreef twee woorden op het whiteboard en Ruby nam ze zorgvuldig over op de voorkant van een gloednieuw blauw schrift.

Mijn dagboke.

‘Ik wil dat jullie elke dag iets in jullie dagboek schrijven,’ zei juffrouw Sharpe. De jongens kreunden luid. Juffrouw Sharpe legde de stift neer en wandelde tussen de tafeltjes door. Ruby vond het altijd fijn als de juffrouw door de klas liep, want dan was het lastiger voor Essie Littlejohn om haar met een potlood te prikken. Essies vader was de eigenaar van het hotel waar mama werkte en Ruby had een verschrikkelijke hekel aan die meid met haar grote oren, haar mooie waskrijtjes en haar luxe aansluiting op het gasnetwerk.

‘Alles wat je doet en al je gedachten,’ ging juffrouw Sharpe verder. ‘Al je geheime dromen en toekomstplannen.’

Ruby zag dat de juf lichtroze nagellak met parelmoerglans op haar korte nagels had. Ruby mocht haar nagels niet lakken, want alleen sletten lakten hun nagels, maar juffrouw Sharpe zag er niet uit als een slet. Ze had lelijk bruin haar en gebruikte geen make-up, en het enige sieraad dat ze droeg, was een armband met rinkelende bedeltjes, waaronder een zilveren hoefijzertje. Ruby was dol op dat hoefijzertje en daarom ook op juffrouw Sharpe, dus ze geloofde niet dat juffrouw Sharpe een slet kon zijn. Misschien was nagellak alleen maar sletterig bij een French manicure, zoals die van de meisjes die op de middelbare school zaten en in de bus rookten.

Juffrouw Sharpe zag dat Ruby naar de bedeltjes keek en schonk haar een scheef glimlachje. Ze gaf pas sinds het begin van het schooljaar les op deze school en had dus nog geen tijd gehad om zich al neerslachtig te voelen.

David Leather stak zijn hand op om te vragen of hij over zijn verzameling melkflessen mocht schrijven en Shawn Loosemore vroeg of hij mocht schrijven over het kapotslaan van David Leathers verzameling melkflessen. Daar moest iedereen om lachen, behalve David en juffrouw Sharpe, die in haar handen moest klappen om hen weer stil te krijgen.

‘Natuurlijk, David. Je hobby’s, wat je in het weekend hebt gedaan, wat je voor je verjaardag wilt hebben of je huisdieren. Het is net als Facebook, maar dan alleen voor 5B,’ zei ze. ‘De- genen die dat willen, mogen in de klas voorlezen uit hun dag- boek, zodat we iets te weten komen over elkaars...’

De bel ging en juffrouw Sharpe moest haar stem verheffen om boven de herrie van over de vloer schrapende stoelen uit te komen.

‘... dagelijks leven! Fijn weekend allemaal!’

Ruby propte *Mijn dagboke* in haar ponyvormige pluchen rugzak en slenterde achter de anderen aan het klaslokaal uit.

De andere kinderen waren niet geïnteresseerd in Ruby of Ruby’s dagelijkse leven.

Daar zou niets aan veranderen door erover te schrijven.

*

Maandag, dinsdag, woensdag, donderdag, cowboydag.

Cowboyavond was de leukste avond van de week.

Wanneer Ruby op cowboymiddagen uit de bus stapte, ging ze altijd naar het winkeltje om onder het achterdochtig toe- ziend oog van meneer Preece haar zakgeld uit te geven. Ze moest niets hebben van meneer Preece, die oren had waar krullend haar uit groeide en ogen die veel te groot leken ach-

ter de dikke brillenglazen. Ze deed er elke vrijdag een eeuwigheid over om dezelfde twee dingen voor zichzelf te kopen: een Mars-reep en het nieuwste exemplaar van het tijdschrift *Pony & Rider*.

Tegen de tijd dat ze bij de kleine kapel was, had ze de Mars altijd al op.

De *Pony & Rider* ging langer mee. Ruby sjokte de heuvel af, jaloers op de knappe meisjes die hun lange benen om onberispelijke pony's hadden geslagen. Ze zocht tijdens het lopen naar mooie foto's om uit te knippen en boven haar bed te hangen, tot het lastig werd om ze goed te zien in het schamele beetje licht dat het bos toeliet. Dan liep ze haastig door naar huis, voortgestuwd door de zwaartekracht.

Papa zoog de spaghetti in lange slierten van zijn bord naar binnen en Ruby deed hetzelfde. Mama zei streng: 'Ruby!' om haar ermee te laten ophouden. Zelf wikkelde ze de spaghetti om haar vork, zodat het net leek alsof je een dot natte wol in je mond stopte. Dat was lang zo leuk niet.

'Mmm,' zei papa, 'dat was lekker. Dank je.' Hij leunde achterover in zijn stoel en trommelde met zijn vingers op zijn buik. Soms moest Ruby raden welk liedje hij speelde.

'Wil je nog wat?' vroeg mama.

'Graag.' Hij liet een boer en Ruby giechelde. Papa kon zijn boeren ontzettend lang uitrekken. Hij moest zelf ook lachen. Op cowboyavond was papa altijd vrolijk.

Mama stond op en liep naar het fornuis. Papa keek haar na. Toen ze met een vol bord terugkwam, vroeg hij: 'Valt er wat te vieren?'

'Hoezo?'

'Nieuwe schoenen.'

Mama keek omlaag, alsof ze verbaasd was.

'O,' zei ze. Ze streek een pluk haar achter haar oor.

Ruby boog zich opzij op haar stoel om de schoenen te bekij-

ken. Mama droeg altijd platte schoenen, omdat ze zo lang was. Deze waren juist het tegenovergestelde van plat en hadden heel veel dunne bandjes. Het was het soort schoenen dat modellen in tijdschriften altijd aanhadden.

‘Mijn moeder heeft me voor mijn verjaardag wat geld gegeven,’ zei mama. ‘Weet je nog wel?’

‘Dat was maanden geleden.’

‘Ik heb niet eerder tijd gehad om schoenen te kopen.’

‘Zijn ze niet een beetje te hoog?’ vroeg papa.

Mama tuurde onder de tafel naar haar voeten. ‘Ze zijn inderdaad iets hoger dan ze in de winkel aanvoelden. Het leek me gewoon fijn om een paar mooie schoenen te hebben voor het geval dat...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Voor het geval dat wat?’ vroeg Ruby.

‘Voor het geval dat we eens ergens naartoe gaan,’ antwoordde mama schouderophalend.

Papa zoog een hap van de nieuwe portie spaghetti naar binnen.

‘Mag ik ook nog wat?’ vroeg Ruby.

‘Wat zeggen we dan?’ vroeg mama.

‘Alsjeblieft.’

‘Heb je echt nog honger?’ vroeg mama. ‘Je hebt al een flinke portie op.’

‘Laat haar toch eten als ze honger heeft,’ merkte papa op.

‘Ik heb echt nog honger,’ zei Ruby.

‘Zie je nou wel?’

Mama kneep haar lippen op elkaar en Ruby werd boos, want zulke gezichtsuitdrukkingen herinnerden haar eraan dat ze dik was. Niet zo dik als David Leather, wiens benen zo hard langs elkaar wreven dat er versleten plekken op de broek van zijn schooluniform zaten, maar dik genoeg om een hekel te hebben aan taillebanden en spiegels. Volgens papa was het babyvet en schattig, maar Ruby wist wel beter.

Mama stond op om de pan te halen en deed een klein beet-

je spaghetti in Ruby's kom. Ze ging niet zitten, maar bleef staan en keek hoe laat het was.

'Goed,' zei papa met een blik op de klok. 'Ik vroeg dus of er wat te vieren valt.'

'Nee, hoor,' zei mama. 'Ik heb ze alleen maar aan om mijn moeder te laten zien wat ik van haar geld heb gekocht.'

Ruby wikkelde de spaghetti op de bodem van haar kom om haar vork. 'Ze zijn te hoog, mama,' merkte ze op. 'Straks val je nog op de keitjes.'

'Dan breek je vast een enkel,' zei papa instemmend.

Mama staarde naar haar voeten en beet op de nagel van haar duim. De nagel was al ingescheurd en ze deed er elke dag een nieuwe blauwe pleister om voordat ze naar haar werk ging.

Papa schoof zijn stoel weg van de tafel. Ruby zoog haar laatste hap spaghetti naar binnen en holde haastig achter hem aan de trap op, want ze wilde erbij zijn wanneer hij zich omkleedde.

*

Ruby hield elke dag van papa, maar op cowboyavond hield ze nog meer van hem dan anders, met zijn zwarte kleren, de zwarte cowboyhoed en de koperen namaakkogels die glinsterend om zijn middel hingen.

Cowboytje was haar favoriete spelletje in het bos, ook al had ze geen hoed, laarzen of wapenriem. Ze had wel takjes in de vorm van pistolen, die ze in de zakken van haar spijkerbroek stopte alsof het holsters waren.

Papa schoof zijn zwarte Stetson naar voren, zodat de hoed laag boven zijn ogen hing, en trok de onderste lade open. Ruby rekte haar nek uit om te zien wat eruit tevoorschijn zou komen, want ze mocht de lade niet zelf openmaken. Ze mocht niet aan papa's cowboypullen komen.

Het was de Texaanse bolostropdas met een runderschedel van blauwe steen en puntige zilveren uiteinden. Papa ging voor de spiegel met zwarte vlekjes staan die achter op de slaapkamerdeur hing, liet de stropdas over zijn hoofd glijden en zette zijn hoed weer op. Hij controleerde in de spiegel of alles goed zat.

‘Wauw!’ zei Ruby.

Hij grijnsde en tikte met een hand tegen de rand van zijn hoed.

‘Dank je, Miss Ruby,’ zei hij lizzig, en daar moest ze om lachen.

Hij ging op het bed zitten en trok zijn cowboylaarzen aan. Zwarte met mooie witte borduursels. Mama had ze in een kringloopwinkel gevonden en ze pasten hem precies.

‘Je zou eigenlijk sporen moeten hebben,’ merkte Ruby op.

‘Vind je?’

Ja, natuurlijk vond ze dat. Ze had het hem immers vaak genoeg horen zeggen.

‘Mama heeft nieuwe schoenen,’ zei ze.

‘Tja,’ zei papa schouderophalend, maar hij ging er niet verder op in.

Haar vader zei het nooit met zoveel woorden, maar ze wisten allebei dat ze alles hadden kunnen kopen wat ze maar wilden als haar moeders werk niet seizoensgebonden was geweest. In het hoogseizoen werkte ze bijna elke avond en soms ook overdag. In de winter werkte ze alleen in de weekenden. Dan aten ze zo vaak vis dat Ruby het aan haar kussen kon ruiken.

Papa trok de lade weer open en haalde er de zwarte leren wapenriem uit. Hij bond de riem losjes om zijn middel, zodat de holster laag op zijn heup hing.

‘Mag ik het koordje vastmaken?’ vroeg Ruby, die al op haar knieën naast zijn been zat.

Het viel niet mee om een knoop in de leren veter te leggen en de strik zat erg los.

‘Goed gedaan, kleintje.’

Ruby keek stralend naar hem op. ‘Dank je, ππ.’ Ze probeerde zijn cowboyaccent na te doen, maar het slingerde zich als een kat om haar tong en klonk miauwend.

Vroeger had papa een pistool in de holster gedragen. Geen echte, maar dat deed er niet toe. De overheid had de Gunslingers namelijk opgedragen om al hun wapens in te leveren, alleen maar omdat één stomme idioot kilometers verderop een paar mensen had neergeschoten. En die man was niet eens een cowboy, dus het was echt ontzettend oneerlijk.

Maar ook zonder pistool vond Ruby papa’s hoed, cowboy-stem en ongeschoren kin ontzettend cool. Hij leek wel een filmster. Zelfs de bleke gebogen littekens die dwars door zijn wenkbrauw en over zijn rechterwang liepen zagen er op cowboyavond stoer uit. Ruby vond hem zelfs beter met die littekens. Gevaarlijker.

‘John?’ riep haar moeder langs de trap naar boven. ‘Het is kwart over.’

Papa rolde met zijn ogen naar Ruby en Ruby deed hetzelfde. Over een kwartier kwamen opa en oma. Opa wilde altijd dat ze bij hem op schoot kwam zitten en oma beschouwde fruit als een lekkere snack.

‘Mag ik met jou mee?’ De vraag rolde zomaar over haar lippen. Ze had geleerd dat ze het niet te vaak moest vragen, maar het was al een eeuwigheid geleden dat ze het voor het laatst had gevraagd.

Papa was klaar met zijn riem en staarde in de spiegel met een blik die erop leek te wijzen dat hij erover nadacht. Ze hield haar adem in.

‘Deze keer niet, Rubes,’ zei hij.

‘Wanneer dan wel?’ vroeg ze, moed puttend uit de korte peinzende stilte.

‘Wanneer je ouder bent.’ Hetzelfde antwoord als altijd.

‘Ik ben al ouder. Ik word de hele tijd ouder.’

Papa zweeg en Ruby was bang dat ze te ver was gegaan. Op eens draaide hij zich grijnzend naar haar om.

‘Nietes!’ zei hij. Hij kietelde haar. ‘Jij wordt helemaal niet ouder!’

Ze liet zich schaterlachend omvallen. Hij was zijn cowboyaccent vergeten en sprak nu met het rauwe West Country-accent. Hij kietelde haar nog een keer en ze gilte het uit van pret.

‘Je bent mijn kleine cowboy,’ zei hij. ‘Je zult altijd mijn kleine cowboy blijven.’

‘John? Ze kunnen elk moment hier zijn.’

Papa slaakte een diepe zucht en hield op met kietelen. Ruby liet zich hijgend op het bed vallen en ademde giechelend uit.

‘Grote Neus en Pingpong zijn op oorlogspad,’ fluisterde papa. Ruby lachte. Zo noemden ze hen wanneer ze met z’n tweetjes waren, want opa had echt een heel grote neus en oma’s ogen leken net pingpongballetjes.

Papa ging rechtop staan. ‘Dan ga ik er maar eens vandoor,’ zei hij lijsig, weer in zijn rol als cowboy. ‘Ik wens je een fijne avond, jongedame.’

Ruby keek teleurgesteld. ‘Hoe oud moet ik zijn voordat ik met je mee mag?’

Papa verschoof zijn riem nogmaals en toen hij eindelijk antwoordde, gebruikte hij niet zijn cowboystem.

‘Groe niet te snel op, Rubes,’ zei hij. ‘Er staat je helemaal niets moois te wachten.’

Hij schoof zijn hoed naar voren, zodat deze laag boven zijn ogen hing. Toen ging hij met zijn cowboyaccent verder: ‘Blijf jij maar thuis, Miss Ruby. Daar is het veilig.’

Bij de deur draaide papa zich als een echte revolverheld op zijn hak om en trok hij zijn wapen om Ruby onder schot te nemen.

‘Pang! Pangpang!’

In plaats van een pistool haalde hij een Mars uit zijn holster,

die hij voorzichtig naar haar toe gooide. Ze hapte verrukt naar adem, maar zweeg meteen toen hij samenzweerderig een vinger tegen zijn lippen hield.

‘Niet aan mama vertellen,’ zei hij.

Hij tikte nog een keer met zijn vingers tegen de rand van zijn hoed en rende met grote stappen de trap af. Tijdens het lopen floot hij ‘Red River Valley’, omdat dat haar lievelingsliedje was.

Ruby’s glimlach stierf samen met het geluid weg.

Hoe kon papa nou zeggen dat ze niet te snel moest opgroeien? Hij had gemakkelijk praten! Hij was vast vergeten hoe het was om klein te zijn, met een dik lijf, pestkoppen en huiswerk.

Ze dacht aan alle fijne dingen die haar te wachten stonden wanneer ze groot was. Het eerste wat ze ging doen, was een pony kopen. Als ze dan een baan had of wilde winkelen, kon ze er op haar pony naartoe rijden. Ze zou hem buiten vastmaken, zodat ze hem door het raam kon zien. En met het geld dat ze verdiende met haar baan als... nou ja, als iets... zou ze haar eigen koekjes kopen, zodat ze niet steeds hoefde te zoeken waar mama die van hen had verstopt. Dan zou ze in een warm huis op een zonnig veld gaan wonen, heel ver bij bomen vandaan. Een huis waar geen zwarte schimmel op de muren zat en waar de wind nooit gierend door de ramen naar binnen waaide.

Papa vergiste zich vast over dat opgroeien.

Ze kon niet wachten tot het zover was.